

война, а отъ постояннитѣ турски власти тѣ теглили постоянно, защото самата система на управлението въ Турция се е основавала на рушвети и грабежи. Така, велики везири, като прочутиятъ Мехмедъ Соколовичъ, продавали санджакъ-бействата и другитѣ високи длѣжности и получавали отъ беевитѣ и пашитѣ разни подаръци: сребро, злато, коне и роби. Не ще и дума, че всичкитѣ тия нѣща сж били вземани двойно и тройно отъ бѣдната рая, особено отъ селата, дѣто кадиитѣ, беевитѣ, спахиитѣ и еничаритѣ постѣпвали съ селянитѣ както имъ скимне и вземали насила отъ тѣхъ всичко, каквото имъ дотрѣба. Поради това селянитѣ напущали работата си, защото, каквото изработвали, вземали го турцитѣ¹⁾.

Особено голѣми грабители сж били спахиитѣ, за които Стефанъ Герлахъ пише слѣдното:

„Каква охота за работа се изисква (отъ българитѣ), когато спахиитѣ дератъ злочеститѣ хорица до тамъ, щото едвамъ имъ остава хлѣбъ за ядене. Ни единъ спяхия не допуща на селянина си да яде пиле. Пилета, овоция, пари—всичко имъ взематъ, а на ония, които сж далечъ отъ Цариградъ, освѣнъ това, още имъ насилватъ женитѣ и дѣцата, и горкитѣ селяни трѣба да мълчатъ“.

Изобщо спахиитѣ и беевитѣ по селата и еничаритѣ въ градоветѣ се разполагали съ българитѣ, както си искали, и то не само съ имота имъ, нъ и съ самитѣ тѣхъ и съ жени-

¹⁾ Стефанъ Герлахъ. 1573—1578 г.